

CHRISTINA LAUREN

Het staat in de sterren

hoe eerlijk moet
je zijn als je echt gek
op elkaar bent

ROMAN

JUNI
Veertien jaar geleden

Oma draaide zich om en inspecteerde de hotelkamer. Achter haar vielen de gordijnen met een fluistering dicht. Met haar donkere, pientere ogen bekeek ze de roomwit met rode inrichting, de nietszeggende schilderijen en de televisie die ze waarschijnlijk veel te protserig vond op de verder mooie ladekast. Ik was nooit eerder in mijn leven in zo'n elegante kamer geweest, maar haar blik, die overal langs gleed, straalde uit: *voor die prijs had ik meer verwacht.*

Mijn moeder omschreef die blik altijd als *pruimig*. Heel toepasselijk. Mijn oma – die nog maar eenenzestig was – had inderdaad iets weg van een gedroogde pruim als ze pissig was.

Op dat moment trok ze ineens een gezicht alsof ze iets zuurs rook. 'We kijken uit op een stráát. Als ik naar een straat wilde kijken, had ik ook wel naar San Francisco kunnen rijden.' Ze keek van de ladekast naar de telefoon op de schrijftafel en stapte er doelbewust op af. 'We zitten niet eens aan de zonkant van het gebouw.'

We waren via Oakland en New York naar Londen gevlogen en iets meer dan een uur geleden geland. Tijdens de langste etappe van de reis hadden we stoelen in het midden van een rij van vijf, achter een scheidingswand, waar we aan de ene kant werden geflankeerd door een broze oude man die direct op mijn oma's schouder in slaap viel en aan de andere kant door een moeder met een baby. Tegen de tijd dat we eindelijk in ons hotel waren, wilde ik alleen maar eten, slapen en even rust van oma Pruim.

Mijn moeder en ik woonden sinds mijn achtste bij oma. Ik wist dat ze best sympathiek kon zijn; dat had ik de afgelopen tien jaar dagelijks gezien. Maar op dat moment waren we ver van huis, mijlenver uit onze comfortzone, en mijn oma – die in een kleine stad een eethuis uitbaatte – verafschuwde het om haar zuurverdiende centen uit te geven aan iets wat niet voldeed aan de belofte.

Ik knikte in de richting van het raam toen een heel Europese zwarte taxi langreed. 'Het is wel een mooie straat.'

'Ik heb betaald voor uitzicht op de Theems.' Ze ging met een stompe vinger over de lijst met toestelnummers en mijn maag kromp ineen van schuldgevoel omdat deze vakantie veel overdadiger was dan we gewend waren. 'En de Big Ben.' Aan het trillen van haar hand kon ik zien dat ze uitrekende wat ze allemaal had kunnen doen met het geld als we een goedkopere accommodatie hadden gekozen.

Uit gewoonte friemelde ik aan een draadje in de zoom van mijn shirt. Ik draaide het rond mijn vinger tot het topje begon te kloppen. Oma sloeg mijn hand weg toen ze aan de schrijftafel ging zitten en een ongeduldige zucht slaakte voordat ze de hoorn van de haak pakte.

'Ja. Hallo,' zei ze. 'Ik zit in kamer 1288 en heb mijn kleindochter helemaal mee hiernaartoe genomen vanuit... Ja, dat klopt, ik ben Judith Houriet.'

Ik keek naar haar. Ze had Judith gezegd, niet Jude. *Jude* Houriet bakte taarten, bediende de vaste klanten die al sinds de opening van haar eethuis kwamen, en deed

nooit moeilijk als iemand de rekening niet kon betalen. *Judith* Houriet was blijkbaar een stuk verfijnder: die reisde met haar kleindochter naar Londen en verdiende gewoon het uitzicht op de Big Ben dat haar was beloofd.

‘Zoals ik dus zei,’ ging ze verder, ‘we zijn hier om haar achttiende verjaardag te vieren en ik heb speciaal een kamer met uitzicht op de Big Ben en de Theems... Ja.’ Ze draaide zich naar me om en fluisterde geluidloos: ‘Ik ben in de wácht gezet.’

Judith klonk niet eens als mijn oma. Was dit wat er gebeurde wanneer we de veilige cocon van onze woonplaats verlieten? De vrouw voor me had dezelfde zachte rondingen en stevige werkhanden, maar droeg in plaats van haar onafscheidelijke gele schort een getailleerd zwart jasje dat Jude zich bij mijn weten nauwelijks kon veroorloven. Jude droeg haar haren in een knot waar een potlood doorheen was gestoken; *Judith* had haar haren keurig in model geföhnd.

Toen de persoon aan de andere kant van de lijn terugkeerde, begreep ik direct dat die geen goed nieuws had. Oma’s ‘nou, dat vind ik onacceptabel’, ‘réken maar dat ik een klacht indien’ en ‘ik verwacht dat het verschil in kamerprijzen wordt verrekend’ maakte me duidelijk dat we pech hadden.

Ze hing op en blies langzaam haar adem uit, zoals ze deed wanneer het dagenlang had geregend, ik me doodverveelde en ze niet meer wist wat ze met me aan moest. Nu wist ik tenminste dat ze niet vanwege mij chagrijnig was.

‘Je hebt geen idee hoe dankbaar ik ben,’ zei ik voorzichtig. ‘Zelfs met deze kamer.’

Ze blies nog een keer haar adem uit en keek me toen aan; haar blik werd maar iets milder. ‘Tja. We zullen zien wat we eraan kunnen doen.’

Twee weken met mijn oma in een klein hotel waar ze vast en zeker zou klagen over de lage waterdruk, het te zachte matras of hoe duur alles was.

Maar wel twee weken in Londen. Twee weken de stad verkennen, avonturen beleven en zoveel mogelijk ervaringen opdoen voordat mijn leven weer onbeduidend werd. Twee weken bezienswaardigheden bezoeken waarover ik alleen in boeken had gelezen of die ik op tv had gezien. Twee weken waarin ik enkele van de beste theaterproducties van de wereld zou zien.

Twee weken weg uit Guerneville.

Dat was een beetje pruimig gedrag wel waard. Ik stond op, tilde mijn koffer op het bed en begon uit te pakken.

Na een onwerkelijke wandeling over Westminster Bridge en langs de statige Big Ben – ik kon de klokslagen in mijn borstkas vóélen – doken we de duisternis in van een kleine pub met de naam The Red Lion. Het rook er naar verschaald bier, oud vet en leer. Oma wierp een blik in haar portemonnee om zich ervan te verzekeren dat ze genoeg geld had gewisseld voor het avondeten.

Er hingen een paar figuren aan de bar, schreeuwend naar een televisiescherm, maar de enige andere mensen die hier om vijf uur ’s middags kwamen eten waren een paar mannen die bij het raam zaten.

Toen mijn oma haar mond opendeed en met een harde stem en duidelijk Amerikaans accent zei: ‘Een tafel voor twee, graag. Aan het raam,’ stond de oudste van de twee abrupt op, waarbij hij de tafel piepend richting zijn metgezel schoof.

‘Ook de plas overgevlogen?’ riep hij. Hij was van ongeveer dezelfde leeftijd als mijn oma, groot en breed, zwart met een flinke bos peper-en-zoutkleurig haar en een dikke snor. ‘Wij hebben net besteld. Kom bij ons zitten.’

Oma’s weerzin om met vreemden te moeten omgaan was overduidelijk; die nestelde zich in een lichte welving op haar schouders.

Ze wuifde de gastheer weg, nam de menukaarten van hem aan en ging me voor naar de tafel aan het raam.

‘Luther Hill.’ De oudere man stak zijn hand naar oma uit. ‘Dit is mijn kleinzoon, Sam Brandis.’

Mijn oma schudde hem behoedzaam de hand. ‘Ik ben Jude. Dit is mijn kleindochter, Tate.’

Luther wilde daarop mijn hand schudden, maar ik keurde hem nauwelijks een blik waardig. Sam was ook opgestaan en alleen al zijn gestalte zorgde ervoor dat er een aardbeving door mijn ruggengraat trok, net zoals de klokslagen van de Big Ben eerder die dag mijn botten hadden laten rammelen. Luther was lang, maar Sam was een sequoia, een wolkenkrabber, zo breed als een straat.

Hij dook een beetje ineen om mijn aandacht van zijn enorme borstkas weg te nemen en schonk me een glimlach die hij zichzelf vast had aangeleerd om mensen gerust te stellen dat hij hun hand niet zou breken als hij hem schudde.

Hij drukte zijn handpalm tegen de mijne en gaf er een voorzichtig kneepje in. ‘Hoi, Tate.’

Hij was adembenemend knap, maar net imperfect genoeg om... perfect te zijn. Zijn neus was ooit gebroken geweest en had nu een lichte knobbel. Hij had een litteken door een van zijn wenkbrauwen en een op zijn kin – een piepkleine komma onder zijn lip. Maar er was iets met de schaduw die hij wierp, het robuuste van zijn lichaam, de manier waarop hij overkwam – zijn lichtbruine haar, ver uit elkaar staande mosgroene ogen en volle, zachte mond – die ervoor zorgde dat mijn hart in mijn keel klopte. Ik had het gevoel dat ik de hele avond naar zijn gezicht zou kunnen staren en dan nog steeds iets nieuws kon ontdekken.

‘Hoi, Sam.’

Oma’s stoel schraapte hard over de houten vloer en ik rukte mijn blik los om te zien hoe Luther haar aan tafel hielp. Nog maar twee weken eerder had ik een eind gemaakt aan mijn relatie van drie jaar met Jesse – de enige jongen in Guerneville die in mijn ogen enige affectie waard was. Jongens waren wel het laatste waar ik op zat te wachten.

Toch?

Ik was niet in Londen voor de jongens. Ik was hier voor de musea, geschiedenis en mensen die in een stad waren opgegroeid in plaats van in een piepklein gehucht aan een rivier tussen de sequoia’s. Ik was hier om alles te doen waar mijn oma ooit van gedroomd had. Om een bijzonder avontuur te beleven voordat ik terug de schaduw in dook en aan mijn studie in Sonoma begon.

Maar het leek erop dat Sam de mentale boodschap dat ik niet voor hem in Londen was niet meekreeg, want hoewel ik mijn blik had afgewend, voelde ik dat hij nog steeds naar me keek. En hij hield ook nog steeds mijn hand vast. We keken allebei tegelijk omlaag. Zijn hand lag zwaar, als een steen, om de mijne. Hij liet me langzaam los.

We gingen aan de krappe tafel zitten – oma tegenover me, Sam rechts naast me. Oma streek het linnen tafelkleed glad met een onderzoekende hand en tuitte haar lippen; ik kon aan haar zien dat ze nog altijd boos was over het uitzicht en zich bijna niet kon bedwingen om iemand anders erover te vertellen, om de bevestiging te krijgen dat ze zich terecht druk maakte om dit onrecht.

In mijn ooghoek zag ik Sams lange vingers zich uitstrekken en zijn waterglas omvatten.

‘Zo.’ Luther leunde naar voren terwijl hij fluitend ademhaalde door zijn neus. ‘Hoelang zijn jullie hier al?’

‘We zijn eigenlijk net pas geland,’ zei ik.

Hij keek me aan en glimlachte onder zijn borstelige oudemannensnor. ‘Waar komen jullie vandaan?’

‘Guerneville,’ zei ik voordat ik eraan toevoegde: ‘Op ongeveer een uur ten noorden van San Francisco.’

Hij liet zijn hand zo hard op de tafel vallen dat oma opschrok en het water kringeltjes vormde in zijn glas. ‘San Francisco!’ Luthers glimlach werd breder, waardoor een verzameling ongelijke tanden zichtbaar werd. ‘Daar woont een vriend van me. Kennen jullie Doug Gilbert?’

Mijn oma aarzelde en trok haar wenkbrauwen omlaag voor ze antwoordde: ‘Eh... nee. Die kennen we niet.’

‘Tenzij hij regelmatig naar het noorden rijdt voor de lekkerste bosbessentaart van Californië, is de kans klein dat we elkaar hebben ontmoet.’ Ik zei het vol trots, maar oma keek me fronsend aan, alsof ik zojuist een stukje schandelijk persoonlijke informatie had verstrekt.

Sams ogen begonnen geamuseerd te glimmen. ‘Ik geloof dat San Francisco best een grote stad is, opa.’

‘Klopt, klopt.’ Luther lachte om zichzelf. ‘Wij hebben een klein boerenbedrijf in Eden, Vermont, vlak boven Montpelier. Daar kent iedereen elkaar.’

‘We weten hoe het is,’ zei oma beleefd voordat ze een heimelijke blik op de menukaart wierp.

Ik zocht naar iets om te zeggen, om net zo vriendelijk over te komen als zij. ‘Wat voor boerenbedrijf heb je?’

‘Melkvee,’ vertelde Luther me met een brede, bemoedigende lach. ‘En omdat we niet de enigen zijn, verbouwen we ook wat maïs en appels. We zijn hier om Sams eenentwintigste verjaardag te vieren, drie dagen geleden.’ Luther pakte over de tafel heen Sams hand vast. ‘De tijd vliegt, dat kan ik jullie wel vertellen.’

Oma keek eindelijk weer op. ‘Tate is net geslaagd voor haar eindexamen.’ Ik kreeg de kriebels van hoe ze met een doordringende blik op Sam mijn leeftijd benadrukte. Hij was dan wel twee keer zo groot als ik, maar eenentwintig was maar drie jaar ouder dan achttien. Zoals zij keek, zou je denken dat hij bijna van middelbare leeftijd was. ‘Ze gaat in het najaar studeren.’

Luther hoestte rochelend in zijn zakdoek. ‘Waar?’

‘Sonoma State,’ zei ik.

Hij leek over een volgende vraag na te denken, maar oma wuifde ongeduldig de ober naar zich toe. ‘Ik wil graag de fish-and-chips,’ zei ze zonder te wachten tot hij onze tafel had bereikt. ‘Maar ik zou het op prijs stellen als je ze op aparte borden kunt leggen. En een salade, zonder tomaten. Wortel alleen als die niet geraspt is.’

Ik ving Sams blik en zag daarin een geamuseerde sympathie. Ik wilde hem uitleggen dat ze een restaurant heeft, maar een hekel heeft aan uit eten gaan. Ze is kieskeurig genoeg om haar gerechten perfect te maken, maar vertrouwt er niet op dat anderen dat ook doen. Nadat hij naar me glimlachte, wendden we allebei onze blik af.

Oma stak haar hand op om te verhinderen dat de ober zich al tot mij zou richten. ‘En de dressing apart erbij. Ik wil ook graag een glas chardonnay en ijswater. Mét ijs.’ Ze dempte haar stem om mij uitleg te geven, maar niet zoveel dat verder niemand het kon horen: ‘Europeanen doen zo moeilijk over ijs. Ik zal het nooit begrijpen.’

Met een piepkleine glimlach keek de ober naar mij. ‘Juffrouw?’

‘Fish-and-chips.’ Ik grijnsde en overhandigde hem de menukaart.

De ober vertrok en liet een gespannen stilte achter die pas na een tijdje werd doorbroken door Luther, die achteroverleunde in zijn stoel en bulderend begon te lachen. 'Zo. Ik weet wel wie hier de prinses is!'

Oma veranderde weer in een pruim. Heel fijn.

Sam leunde naar voren en plantte twee stevige armen op de tafel. 'Hoelang blijven jullie hier?'

'Twee weken,' zei oma terwijl ze desinfecterende handgel uit haar tas haalde.

'Wij een maand,' zei Luther. Intussen pakte Sam een snee brood uit het mandje dat midden op tafel stond en schrokte het in één hap naar binnen. Ik vreesde dat ze al een hele tijd geleden hadden besteld en door ons langer op hun eten moesten wachten. 'Wij blijven ook een paar weken hier,' ging Luther verder. 'Daarna gaan we naar het Lake District. Waar logeren jullie in Londen?'

'Het Marriott.' In mijn stem klonk evenveel ontzag door als erin zou hebben gelegen als ik had verteld dat we in een kasteel logeerden. 'Pal aan de rivier.'

'Serieus?' Sams ogen schoten naar mijn mond en toen weer omhoog. 'Wij ook.'

Oma's stem kwam venijnig tussenbeide. 'Ja, maar we vertrekken zo snel mogelijk.'

Mijn mond zakte open en ik voelde een zilte golf van irritatie in mijn keel omhoogkomen. 'Oma, we kunnen niet...'

'Naar een ander hotel?' vroeg Luther. 'Waarom zou je er in hemelsnaam weggaan? Het is prachtig, historisch – je kijkt er uit op alles wat je maar zou willen zien.'

'Niet vanuit onze kamer. Ik weiger het bedrag te betalen dat wij voor twee weken kwijt zijn om alleen maar op een rij geparkeerde auto's uit te kijken.' Ze gaf het glas water dat de ober voor haar neerzette direct aan hem terug. 'Ijs, graag.'

Ze is moe, zei ik tegen mezelf terwijl ik diep inademde. *Ze is gestrest omdat het zo duur is en we ver van huis zijn en mama daar helemaal alleen is.*

Ik zag de ober zich omdraaien en teruglopen naar de bar; ik geneerde me dood voor haar eisen en humeur. Een harde loden bal stuiterde heen en weer in mijn buik, maar Sam lachte terwijl hij nog een slok water nam en toen ik hem aankeek, grijnsde hij. Hij had ogen waar ik van hield: mosachtig groen met een slimme glinstering.

'Dit is Tates eerste keer in Londen,' ging mijn oma verder, kennelijk vergetend dat het ook haar eerste keer was. 'Ik heb dit jaren geleden al gepland. Ze zou uitzicht op de rivier moeten hebben.'

'Inderdaad,' zei Sam rustig en hij aarzelde niet eens toen hij eraan toevoegde: 'Jullie moeten onze kamer nemen. Twaalfde verdieping. We hebben uitzicht op de rivier, de London Eye en de Big Ben.'

De twaalfde verdieping. Net als wij.

Oma sputterde tegen. 'Dat kunnen we niet doen.'

'Waarom niet?' vroeg Luther. 'We zijn er toch zelden. Het beste uitzicht heb je buiten, als je de stad verkent.'

'Nou, we zitten natuurlijk niet de hele dag in onze kamer,' verdedigde oma zich fel, 'maar ik nam aan dat als we betalen voor...'

'Ik sta erop,' onderbrak Luther haar. 'Na het eten ruilen we van kamer. En daarmee uit.'

'Ik vind het maar niets.' Oma zat bij het raam terwijl ik al mijn kleren terug in mijn koffer propte. De handtas op haar schoot en de ingepakte koffer aan haar voeten maakten me duidelijk dat ze had besloten om van kamer te ruilen, maar voor de schijn nog even wilde tegenstribbelen. 'Wie geeft er nou een uitzicht op de rivier en de Big Ben op voor een uitzicht op een straat?'

‘Ze lijken me aardig.’

‘Ten eerste kennen we ze niet eens. Ten tweede wil je ook bij áárdige mannen geen verplichtingen scheppen.’

‘Verplichtingen? Oma, ze staan hun hotelkamer aan ons af, ze betalen ons niet voor seks.’

Oma wendde haar gezicht naar het raam. ‘Doe niet zo lomp, Tate.’ Ze friemelde zwijgend aan het transparante gordijn. ‘Wat als ze erachter komen wie je bent?’

Daar had je het. De belangrijkste reden waarom ik tot die dag nooit verder was gekomen dan Colorado. ‘Ik ben achttien. Wat maakt het nu nog uit?’

Ze wilde me tegenspreken, maar ik stak mijn hand op als teken dat ik me gewonnen gaf. Oma vond het uiterst belangrijk dat het geheim bleef; het had geen zin om ertegen in te gaan.

‘Ik bedoel er verder niets mee,’ zei ik terwijl ik mijn koffer dichttriste en naar de deur rolde. ‘Ze zijn gewoon aardig. We zijn hier nog twee weken en je wordt gek als je al die tijd naar de straat moet kijken. En dan word ik ook gek. Laten we gewoon hun kamer nemen.’ Ze verroerde zich niet en ik liep terug haar kant op. ‘Oma, je weet dat je hun uitzicht wilt. Kom gewoon mee.’

Eindelijk stond ze op en zei ze: ‘Als het jou gelukkig maakt,’ en liep ze voor me uit. We trokken zwijgend onze koffers achter ons aan, met wielen die ritmisch over de naden in de dikke vloerbedekking tikten.

‘Ik wil alleen maar dat je vakantie perfect is,’ zei ze over haar schouder.

‘Dat weet ik, oma. Ik wil dat het voor jou ook perfect is.’

Ze hees haar handtas van J.C. Penney een stukje hoger op haar schouder en ik kreeg ineens het gevoel dat ik haar moest beschermen. ‘Het is onze eerste reis naar Londen,’ zei ze, ‘en...’

‘Het wordt fantastisch, wees maar niet bang.’ Haar eethuis liep goed voor een eethuis in een kleine stad, maar alles was relatief; we zouden nooit zwemmen in het geld. Ik kon niet eens bevatten hoelang ze hiervoor had moeten sparen. Ik bedoel, ik had haar reisplan gezien en dat was bomvol: musea, Harrods, voorstellingen, etentjes. We zouden in twee weken meer geld uitgeven dan oma gewoonlijk in een jaar uitgaf.

‘Ik vind het al geweldig om hier te zijn,’ zei ik.

Sam en Luther kwamen hun kamer uit; Luther trok een koffer achter zich aan en Sam had een plunjezak over zijn schouder hangen. Opnieuw ervoer ik een vreemde fysieke reactie toen ik hem zag. Hij leek de hele gang op te vullen. Hij had een blauwgeruite blouse over zijn shirt aangetrokken en zijn groene Converse-schoenen uitgedaan en stapte nu op zijn sokken door de gang. Het was op een vreemde manier aanstootgevend.

Sam hief ter begroeting zijn kin op toen hij me zag en glimlachte. Ik weet niet of het door de lach of de sokken kwam – het idee van ongekleed zijn – maar er trok een siddering langs mijn ruggengraat omlaag.

Ik ben hier voor de musea en de geschiedenis.

Ik ben hier voor het avontuur en de ervaringen.

Ik ben hier niet voor jongens.

Daar stond Sam, twee, één, een halve meter bij me vandaan. Hij blokkeerde het licht dat door een rij smalle ramen naar binnen viel – ik kwam amper tot zijn schouder. Was dit hoe het voelde wanneer je als maan rond een veel grotere planeet cirkelde?

‘Nogmaals bedankt,’ mompelde ik.

‘Serieus?’ Zijn ogen volgden me toen we elkaar passeerden. ‘Alles om een lach op je gezicht te toveren.’

De nieuwe kamer was exact hetzelfde als onze oude, op één belangrijk detail na: het uitzicht. Oma pakte haar koffer uit, hing haar kleren in de smalle kast, zette haar make-up en lotions op een rijtje op het brede granieten schap in de badkamer. Haar rouge en oogschaduw van de drogist oogden stoffig en armoedig op het vlammeende zwart en wit.

Binnen een paar minuten zat ze in haar bed en begon ze aan het ritueel van voetencreme aanbrengen, de wekker zetten en lezen. Maar ondanks het tijdsverschil en de lange vlucht was ik nog klaarwakker. We waren in Londen. Niet ergens langs de snelweg in Santa Rosa of San Francisco – we waren daadwerkelijk een hele oceaan overgestoken. Ik was doodop, maar voelde tegelijk een zinderende spanning waardoor ik niet wilde gaan slapen. Ik dacht zelfs dat ik nooit meer zou willen slapen. Ik wist dat als ik nu in bed ging liggen, mijn benen alleen maar het gevecht met de lakens zouden aangaan: warm, koud, warm, koud.

Alles om een lach op je gezicht te toveren.

Ik wilde het eigenlijk niet toegeven, maar oma had gelijk: het uitzicht was fantastisch. Het maakte dat ik als een schaduw de nacht in wilde glippen om op onderzoek uit te gaan. Vanuit ons raam kon je de Theems en de Big Ben zien en beneden lag een fraai aangelegde tuin. Het terrein was donker, met kleine vlekjes licht en dansende schaduwen; het zag eruit als een doolhof van gazons en bomen.

‘Ik denk dat ik even buiten ga zitten lezen,’ zei ik terwijl ik een boek pakte en probeerde te verbergen hoe gespannen ik me voelde. ‘Gewoon in de tuin.’

Mijn oma keek me over de rand van haar leesbril aan terwijl haar geofende handen ritmisch handcreme inmasseerden. ‘Alleen?’ Ik knikte en ze aarzelde even voor ze eraan toevoegde: ‘Ga niet weg bij het hotel. En praat met niemand.’

Ik hield mijn toon kalm. ‘Dat zal ik niet doen.’

Het werkelijke bevel lag onuitgesproken in haar ogen: *praat niet over je ouders.*

Die van mij antwoordden op dezelfde manier: *wanneer heb ik dat ooit gedaan?*

Ik was oud genoeg om te drinken in Engeland en een deel van me wilde heel graag de hotelbar binnenglippen, een biertje bestellen en dagdromen over de dag dat ik hier in mijn eentje zou zijn, ongehinderd door mijn moeder en oma en het gewicht van hun verleden en de last van hun verwachtingen. Ik vroeg me af of ik eruit zou zien alsof ik daar thuishoorde... of dat ik eerder een opstandige tiener zou lijken die wilde kijken of het volwassen leven haar al paste. Na een blik op mijn strakke jeans, baggy trui en versleten Vans dacht ik het antwoord wel te weten.

Dus liep ik met het boek in mijn hand de bar voorbij en door de brede deuren op de begane grond naar buiten. De tuin was onweerstaanbaar: hij was zo prachtig verzorgd dat je verwachtte dat elke struik 's avonds naar binnen werd gebracht omdat hij te kostbaar was om te worden overgeleverd aan de elementen. Gele lampen brandden op gelijke afstanden van elkaar en verlichtten elk hun eigen kegel frisgroen gras. De stad lag vlak achter het struikgewas en de smeedijzeren hekken, maar de lucht rook naar vochtige aarde en mos.

Ik had mijn hele leven gewacht op een dergelijke reis, weg van huis en de geheimen die we daar bewaarden, maar we hadden ons nog niet echt buiten het hotel gewaagd; tot dusverre vormde deze mysterieuze, verlaten tuin het hoogtepunt van mijn dag.

‘Hier heb je het beste uitzicht.’

Ik schrok en dook ineen alsof er geschoten werd. Toen keek ik in de richting van het stemgeluid. Daar lag Sam, uitgestrekt op het kort gemaaid gras met zijn handen achter zijn hoofd en zijn enkels over elkaar geslagen.

Hij had zijn groene schoenen weer aan. Ik zag nu voor het eerst een kleine scheur in

de knie van zijn spijkerbroek waardoor een klein stukje huid zichtbaar was. Ik zag een streep buik op de plaats waar zijn T-shirt omhoog was geschoven.

Ik legde een hand op mijn borst; het orgaan daarbinnen leek te bonken om eruit te mogen. 'Wat doe je daar op de grond?'

Zijn stem was laag en traag, als warme stroop. 'Relaxen.'

'Heb je daar geen bed voor?'

Zijn mondhoeken krulden omhoog. 'Er zijn geen sterren in mijn kamer,' legde hij uit met een hoofdknikje richting de hemel. Vervolgens richtte hij zijn blik weer op mij, met een geamuseerde glimlach die overging in een grote grijns. 'Bovendien is het net negen uur en ligt Luther al te ronken.'

Daar moest ik om lachen. 'Mijn oma ook.'

Sam klopte op het gras naast zich en wees toen omhoog. 'Kom hier. Heb je de sterren al eens gezien?'

'We hebben in Californië ook sterren, hoor.'

Hij lachte vrolijk, waardoor mijn zenuwen tot het uiterste gespannen raakten. 'Maar heb je ze al eens vanaf exact deze plek op aarde gezien?'

Daar had hij me. 'Nee.'

'Kom hier, dan,' herhaalde hij zachter, dwingender.

Ik wist dat elke tiener voor de achttiende verjaardag minstens tien keer halsoverkop verliefd moest zijn geweest, maar ik was nooit zo makkelijk in vervoering te brengen. Ik geloofde niet in liefde op het eerste gezicht. Maar bij Sam begon ik te geloven in zoiets als lúst op het eerste gezicht. Want laten we niet overdrijven. Ik had hem nog maar drie keer gezien, maar elke keer waren die piepkleine, onmeetbare reacties – de botsing van atomen die onzichtbaar plaatsvindt tussen twee lichamen – steeds intenser geworden. Het gevoel dat ik mijn adem moest inhouden nam toe; de lucht voelde heerlijk ijl en beklemmend aan in mijn keel.

Maar de aanwijzingen van mijn oma – uitgesproken en onuitgesproken – echoden nog na in mijn oren. *Ga niet weg bij het hotel. Wees voorzichtig. Praat met niemand.*

Ik keek om ons heen naar de opdoemende, ongerepte bomen. 'Is deze tuin wel bedoeld om liggend op het gras naar de sterren te kijken? Het voelt nogal,' ik gebaarde naar de perfect geknipte buxusstruiken en strak afgestoken randen van het gazon, 'keurig.'

Sam keek me aan. 'Wat is het ergste dat kan gebeuren? Dat iemand ons komt vertellen dat we van het gras af moeten?'

Inwendig trillend liep ik naar hem toe en liet ik me naast hem op de grond zakken. De grond voelde koud en vochtig tegen mijn rug; de kilte kroop door de kleine gaatjes in mijn trui naar binnen. Ik trok mijn mouwen over mijn handen en drukte ze, trillend, op mijn buik.

'Goed zo. En nu omhoogkijken.' Hij wees naar de lucht en door de beweging raakte zijn schouder de mijne. 'Londen behoort tot de steden met de meeste lichtvervuiling van de wereld, maar moet je eens zien. Orion. En daar? Jupiter.'

'Ik zie ze niet.'

'Weet ik,' fluisterde hij. 'Omdat je ogen nog binnen zijn en door het raam naar buiten kijken. Haal ze hiernaartoe, waar het donker is. Hier beneden houden de struiken het licht tegen van het hotel, de straatlantaarns... zelfs van de London Eye.'

Zijn aanwezigheid naast me voelde zo solide en warm dat het onmogelijk was om me te concentreren op iets anders dan hém. Nu ik me zo dicht bij hem bevond, moest ik denken aan het gevoel dat ik kreeg toen ik als klein meisje aan de baai van

San Diego stond en vanuit de verte een cruiseschip aan zag komen varen; ik vond het er onnatuurlijk uitzien dat iets wat zo groot was kon bewegen, en dan ook nog zo soepeltjes.

‘Wat lees je?’ vroeg hij terwijl hij nonchalant naar het boek wees dat ik was vergeten zodra ik het op het gras had neergelegd.

‘O, eh... gewoon een biografie.’ Ik legde mijn hand erop en deed alsof ik er iets vanaf veegde, maar in werkelijkheid wilde ik niet dat hij het omslag zou zien.

‘O ja? Over wie?’

‘Rita Hayworth?’ Ik weet niet waarom ik het als vraag zei. Sam kwam niet op me over als iemand die een mening zou hebben over mijn keuze voor leesvoer of mijn obsessie met alles wat uit Hollywood kwam, maar het was zo’n pikant verhaal dat ik me toch een beetje een gluurder voelde.

En eerlijk gezegd ook een beetje hypocriet.

Blijkbaar vond Sam Rita Hayworth een stuk minder interessant, want hij veranderde snel van onderwerp. ‘Je oma is me er een.’

Ik draaide verrast mijn hoofd om zodat ik hem kon aankijken, maar toen hij terugkeek besepte ik hoe dicht bij elkaar we lagen en wendde ik mijn blik af. ‘Tja. Ze wordt een beetje, eh, gespannen als we van huis zijn.’

Hij reageerde niet en ik kreeg het gevoel dat ik mijn oma moest verdedigen. ‘Maar normaal is ze niet zo, hoor.’

‘Niet?’ Hij klonk teleurgesteld en ik voelde weer dat hij naar me keek. Zo dichtbij. Ik was nog nooit zo dicht bij iemand geweest die zo overduidelijk een man was en die er zo overduidelijk van genoot dat ik een vrouw was. Vergeleken bij hem was mijn ex-vriendje Jesse een slungelige puber geweest, zelfs als hij zijn armen om me heen geslagen had, zelfs als zijn lippen in mijn nek drukten en verder omlaag gleden.

‘Ik vind haar zo wel leuk,’ zei hij en ik concentreerde me met gloeiende wangen weer op het gesprek.

‘Zo pietluttig?’

‘Niet pietluttig. Dúidelijk. Ze weet wat ze wil, hè?’

Ik lachte. ‘Dát kun je wel zeggen. En ze schroomt niet om het je te vertellen.’

‘Ze doet me denken aan Roberta.’ Hij zweeg en keek glimlachend op naar de lucht.

‘Roberta?’

‘Mijn oma.’

Ik keek naar het hotel. ‘Luthers vrouw?’

‘Ja.’

‘Is ze hier ook?’

Hij maakte een kreunend geluid dat als nee klonk. ‘Op de boerderij. Ze reist niet.’

‘Nooit?’

‘Niet echt.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Mijn moeder is ook zo.’ De woorden flaptten eruit voordat ik ze kon inslikken en de paniek laaide op onder mijn ribben.

‘O ja?’

Ik humde iets vaags en hij richtte zijn aandacht weer op de lucht.

‘Tja, ik denk dat Roberta in Vermont alles heeft waar ze behoefte aan heeft,’ zei hij.

Ik probeerde het gesprek terug te sturen naar veiliger terrein. ‘Waarom zijn jij en Luther dan naar Londen gekomen?’

‘Luther wilde er altijd al eens naartoe.’

‘Geen wonder dat hij zo opgewonden is.’

Nu was het Sams beurt om iets te hummen en de stilte omringde ons. Sam had gelijk gehad. Hoe beter ik keek, hoe meer sterren ik zag. In een vreemde vlaag van nostalgie herinnerde ik me dat ik in bed lag terwijl papa *Peter Pan* aan me voorlas en dat we elkaar onze lievelingsplaatjes aanwezen. Op dat van mij keek Peter Pan door het raam en zag hij de familie Schat elkaar omhelzen. Op dat van papa vlogen Wendy en Peter samen de nachtelijke hemel in, vlak voor de Big Ben langs.

De stilte werd doorbroken door Sams zware stem. 'Wil je iets idioots horen?'

Mijn belangstelling was gewekt en ik keek hem aan. 'Jawel.'

'Ik bedoel...' Hij ademde langzaam uit. 'Echt idioot.'

Ik zweeg. Ik had de afgelopen tien jaar in een bubbel geleefd, met dezelfde vijf mensen die om me heen draaiden in een piepkleine toeristenplaats. Negen maanden per jaar – met uitzondering van de zomer – woonden we in een provinciestadje in Californië. We hoorden nooit idiote verhalen – tenzij ze over mijn vader gingen, maar die hoorde ik tegenwoordig ook nog maar zelden. Daar zorgde mijn oma wel voor.

'Best.'

'Volgens mij gaat Luther dood.'

De schrik overspoelde me als een koude golf. 'Wát?'

'Hij heeft het niet gezegd. Ik heb gewoon... dat gevoel, weet je wel?'

Ik kende Sam nauwelijks, kende Luther nauwelijks, dus waarom voelde de mogelijkheid dan zo verpletterend? En hoe moest dat zijn? Dat je het gevoel had dat iemand van wie je hield doodging?

De enige persoon die ik kende die was doodgegaan, was Safeway Bill. Ik wist niet eens wat zijn achternaam was, alleen dat hij een vaste gast was in het eethuis en dat als hij niet aan de hoektafel gratis taart zat te eten, hij bij de Safewaysupermarkt zat te bedelen en hoogstwaarschijnlijk dronken was. Ik geloof dat Bill al in Guerneville woonde toen oma er kwam; hij had eruitgezien alsof hij minstens honderd was – met een verweerde huid en een geklitte, rommelige baard. Toeristen liepen met een grote boog om hem heen als ze met hun opblaasboten en van de zonnebrandcrème glimmende neuzen naar Johnson's Beach liepen. Bill was het betrouwbaarst van alles in die stad; veel veiliger dan de corpsballen op vakantie die stomdronken werden en mensen lastigvielen die op vrijdagavond alleen maar een hapje wilden eten bij de Rainbow Cattle Company. Niets kon me kwader maken dan mensen die naar Safeway Bill keken alsof hij elk moment kon opspringen om hen aan te vallen.

Oma had van Alan Cross van het postkantoor gehoord dat ze Bill op een ochtend dood bij de bushalte hadden aangetroffen. Op zulke kleine, zeldzame momenten liet mijn oma haar emoties zien. Nadat Alan het haar had verteld, had ze naar buiten gestaard en gevraagd: 'Wie moet er nu zo van mijn perzikentaart genieten als hij altijd deed?'

Maar Luther was heel anders dan Bill. Luther zat vol leven en bevond zich boven in het hotel. Hij werkte, had een familie en ging op reis. Ik had nog nooit gehoord dat iemand die er zo gezond uitzag als Luther gewoon... doodging.

Ik denk dat ik te lang stil bleef, want ik hoorde Sam in de duisternis naast me slikken. 'Sorry, ik moest het gewoon aan iemand kwijt.'

'Nee, het is prima,' flapte ik eruit.

'Hij is niet mijn biologische opa – ik bedoel, dat had je vast zelf ook al bedacht aangezien ik wit ben en hij zwart. Hij is Roberta's tweede man. Ze hebben me samen opgevoed,' zei Sam en toen legde hij zijn handen weer achter zijn hoofd. 'Hij en Roberta.'

'Kun je het hem niet vragen?' vroeg ik. 'Of hij ziek is?'

'Hij vertelt me wat hij wil vertellen.'

Jee, dit gesprek was zo onwerkelijk. Maar het viel me op dat Sam zich er niet ongemakkelijk bij voelde om dit te bespreken met iemand die hij nauwelijks kende. Misschien maakte het feit dat ik een vreemde was het juist wel makkelijker om erover te praten.

Er borrelden meer woorden naar de oppervlakte. 'Zouden jij en Roberta dan alleen achterblijven? Als...'

Sam haalde diep adem en ik kneep mijn ogen stijf dicht, wensend dat ik de woorden terug mijn mond in kon trekken en ze kon doorslikken.

'Het spijt me,' zei ik snel. 'Dat gaat me niets aan.'

'Of Luther ziek is ook niet, maar dat heeft mij er niet van weerhouden.' Terwijl ik dat probeerde te verwerken, bewoog hij om aan zijn oor te krabben. 'Het zijn alleen ik, Luther en Roberta, ja.'

Ik knikte in de duisternis.

'Het verhaal is,' ging Sam verder, 'dat een jongedame genaamd Danya Sirko vanuit Oekraïne naar de Verenigde Staten kwam en zo terecht kwam in New York.' Sam pauzeerde en toen ik zijn kant op keek, zag ik een wrange glimlach richting de lucht. 'Danya werd de nanny van de drie jonge kinderen van Michael en Allison Brandis die in Manhattan woonden.'

Ik voelde dat hij afwachtend naar me keek.

'Oké...?'

Sam wachtte heel even. 'Toevallig was Danya ook erg mooi, en Michael was geen erg trouwe echtgenoot.'

Het begon tot me door te dringen. 'O. Danya is je moeder, niet Allison? Michael is je vader?'

'Ja. Hij is de zoon van Roberta. Luthers stiefzoon.' Hij lachte. 'Het was een familiegeheimje, tot mijn moeder werd uitgezet – in zekere zin door Michael. Ik was twee en hij wilde niets met me te maken hebben, maar Danya wilde dat ik hier zou opgroeien. Luther en Roberta namen me in huis terwijl ze eigenlijk van hun pensioen hadden moeten gaan genieten.'

Ik voelde mijn maag samentrekken. Hij lag daar de soapversie van zijn familiegeschiedenis te vertellen terwijl ik niets mocht zeggen over die van mij. Het voelde niet eerlijk.

'Wat erg.'

Hij lachte kort. 'Zo erg is het niet.'

'Je weet wat ik bedoel.'

'Jawel. Maar ik denk dat ik veel beter af was bij Luther en Roberta dan ik zou zijn geweest bij Michael, als dat al een optie was geweest.'

'Dus... je kent je vader niet?'

'Nee.' Sam blies zijn adem uit en wierp me een glimlach toe. Hij liet het vertrouwen tussen ons zich in een korte stilte verder opbouwen. 'En jij?'

Mijn hart klopte in mijn keel en mijn oma's expliciete waarschuwing stond aan de binnenkant van mijn oogleden gedrukt. Dit was het moment waarop ik altijd in mijn rol stapte: *mijn vader was overleden toen ik nog maar een baby was. Ik was grootgebracht door oma en mama.*

Maar de waarheid had mijn hele leven gevangengezet in mijn keel. En nu Sams indringende voorgeschiedenis tussen ons in lag, wilde ik niet voor de zoveelste keer liegen. 'Ik?'

Sam tikte met zijn knie tegen de mijne, waardoor er een elektrische lading door mijn

huid trok. Ook als hij me niet aanraakte, was het onmogelijk om zijn nabijheid niet te voelen. 'Ja, jij.'

'Ik ben grotendeels opgegroeid in Guerneville.' De waarheid rammelde aan de tralies van mijn ribbenkast. 'Dat is een kleine plaats in Noord-Californië. Ik verhuis naar Sonoma om te gaan studeren – dat is niet heel ver weg.' Ik tilde mijn handen op in een achteloos gebaar en liet een stukje van de waarheid ontsnappen: 'Ik ben grootgebracht door mijn moeder en oma.'

'Ook geen vader?'

Ik slikte. De makkelijke, bekende leugen lag op het puntje van mijn tong, maar ik lag onder de Londense hemel, duizenden kilometers van huis, en voelde een opstandige, impulsieve opwelling opkomen. Dit was voor mijn oma en moeder altijd al veel belangrijker geweest dan voor mij, dus waarom hield ik hun verhaal nog steeds geheim? 'Hij is als het ware... weggevallen.'

'Hoe kan een vader wegvallen?'

Ik werd me er daar, liggend naast die ernstige, volmaakte vreemde op een vochtig gazon, ineens van bewust dat het raar was dat ik er nog nooit echt over had gepraat. Aan de ene kant praatte ik er niet over omdat ik wist dat het niet mocht. Aan de andere kant omdat het niet nodig was: de enige persoon in mijn leven die ervan wist – mijn beste vriendin Charlie – had het drama zich destijds live zien voltrekken, in hapklare brokjes die met steeds langere tussenpozen kwamen. Ik had het nooit hoeven samenvatten of er een verhaal van hoeven maken. Waarom wilde ik dat nu dan ineens wel?

'Mijn ouders zijn gescheiden toen ik acht was,' vertelde ik hem, 'en mijn moeder is met mij teruggegaan naar haar geboorteplaats. Guerneville.'

'Waarvandaan?'

Ik gluurde over de rand van de afgrond omlaag en wist niet of het aan de tuin of aan Sam lag dat ik besloot: *ze kunnen de pot op*. Ik was achttien en het was mijn leven, wat kon er nou helemaal gebeuren?

'L.A.,' zei ik.

Ik richtte mijn blik op het hotel alsof ik verwachtte dat oma woest met haar vuisten schuddend op ons af zou komen rennen.

Sam floot zacht, alsof dit al heel wat was. En misschien was het dat ook; misschien klonk L.A. voor een boer uit Vermont als de opwindendste stad ooit.

Ik had slechts kleine, vluchtige herinneringen aan het leven in de stad: mistige ochtenden, heet zand aan mijn blote voeten. Een roze plafond dat zich boven mijn hoofd tot in de ruimte leek uit te strekken. Na verloop van tijd begon ik te denken dat ik me L.A. misschien wel herinnerde zoals mama zich de bevalling herinnert: alleen de mooie dingen, niets van de pijn die er uiteraard ook was.

De stilte omhulde ons weer en ik voelde de adrenaline wegzakken. Ik werd me bewust van het contrast tussen de kou aan mijn rug en de warmte aan de zijkant van mijn lichaam. Ik had een piepklein stukje van mijn achtergrond met iemand gedeeld en de lucht was niet opengebarsten om het vlammen te laten regenen. Oma was niet vanachter een boom tevoorschijn gesprongen om me mee terug te slepen naar Californië.

'Dus, gescheiden ouders, moeder is terugverhuisd naar Guerneville. En nu vertrek jij naar Sonoma? Ik heb je verteld over overspel en een geheime liefdesbaby. Je stelt me teleur, Tate,' zei hij. 'Dat was niet bepaald schandelijk.'

'Het is niet álles, maar...'

'Maar...?'

'Ik ken je niet.'

Sam rolde op zijn zij en keek me aan. ‘Dat maakt het alleen maar beter.’ Hij wees op zijn borst. ‘Ik ben niemand. Ik ga als ik terug ben in Vermont, *of all places*, echt niet de geheimen van deze mooie meid rondbazuinen.’

Mijn gedachten struikelden over het woord *mooi*.

Ik zocht verward naar het draadje aan de zoom van mijn trui, maar werd afgeleid toen Sam zijn hand uitstak om een grasspriet uit mijn haar te plukken. Zijn vingertop streek langs de ronding van mijn oor. Hitte verspreidde zich van de plaats van de aanraking omlaag over mijn wang en schroeide mijn nek. Kon hij me in het donker zien blozen?

Hij wachtte één... twee... drie tellen voordat hij weer op zijn rug ging liggen.

‘Maar goed,’ zei hij, ‘dat is waarschijnlijk ook waarom ik je over Luther heb verteld. Ik kan er thuis niet over praten. Hij en Roberta vormen het fundament van onze gemeenschap en hoe onafhankelijk ze ook is, ik zou niet weten hoe Roberta zonder hem moet leven. Als hij ziek is, is dat vast een van de redenen waarom hij het niemand heeft verteld. Zoals ik al zei, ik denk dat ik het gewoon kwijt moest.’ Hij krabde aan zijn wang en vervolgde: ‘Snap je wat ik bedoel? Door het hardop te zeggen, wordt het echt en kan ik ermee dealen.’

Wat hij zei, wat hij omschreef, was als een flinke teug koud water of de sappige eerste hap in een perfecte appel. Ik wist dat mijn leven in bepaalde opzichten volledig was opgebouwd als een veilige kleine bubbel. Mijn vader was schatrijk, maar ik wist niet eens of we wel geld van hem aannamen, omdat we het nooit erg breed hadden. We hadden genoeg. Ik had mijn vrijheid binnen een klein geografisch bereik, de beste vriendin die ik me kon wensen en een moeder en oma die me op handen droegen.

Ik hoefde alleen maar het geheim voor me te houden.

Het probleem was dat ik dat niet langer wilde.

‘Ik mag hier eigenlijk niet over praten,’ zei ik en ik voelde de verandering in zijn aandacht, dat hij nu echt naar me keek.

‘Dat mag niet?’ Hij stak een hand op en voegde er snel aan toe: ‘Oké, in dat geval...’

Ik gooide de woorden eruit: ‘Mijn vader is Ian Butler.’

Ook als hij niet zou aandringen, wilde ik het zeggen. Ik wilde het benoemen, net zoals hij had gedaan, zodat het niet langer iets was wat zich uit me naar buiten dreigde te wurmen.

Sam zei niets en richtte zich toen op een elleboog op; de sterren verdwenen uit mijn zicht toen hij over me heen leunde. ‘Hou toch op,’ zei hij lachend.

Ik lachte met hem mee. Ik had dat zinnetje nog nooit hardop gezegd; het klonk mij ook belachelijk in de oren. ‘Oké.’

‘Wacht.’ Hij stak zijn hand uit, met de handpalm omlaag. ‘Meen je het serieus?’

Ik knikte trillend. Ik wist dat ik zojuist een bom had laten barsten – mijn vader was absoluut de grootste filmster van zijn generatie. Hij had twee keer alle Oscars waarvoor hij genomineerd was gewonnen, verscheen voortdurend op de omslagen van tijdschriften en in entertainmentnieuwsprogramma’s en ik vroeg me soms af of er wel een mens op aarde was die nog nooit van zijn naam had gehoord. Maar het enige waar ik op dat moment aan kon denken, was aan hoe Sam er boven mij uit zou zien.

Aan hoe hij er boven óp me uit zou zien.

‘Holy shit,’ fluisterde hij. ‘Jij bent Tate Butler.’

Het was tien jaar geleden dat iemand me zo had genoemd. ‘Ik heet Tate Jones, maar inderdaad.’

Sam blies zijn adem uit en nam al mijn trekken aandachtig in zich op: het ovale gezicht met de hoge jukbeenderen, het schoonheidsvlekje naast mijn lip, amberkleurige

ogen, hartvormige mond en kuiltjes in de wangen die van Ian Butler de enige man op aarde maakten die door *People* maar liefst drie keer was verkozen tot Sexiest Man Alive. 'Hoe kan ik dat niet eerder hebben gezien? Je lijkt sprékend op hem.'

Dat wist ik. Ik keek altijd stiekem naar zijn films en verwonderde me er dan over dat ik mijn eigen gezicht op het scherm zag.

'Iedereen vroeg zich af waar je was gebleven.' Sam stak zijn hand uit en gaf een zacht rukje aan een losgeraakte pluk van mijn haar. 'En hier ben je dan.'